

Priča iz kompanija

PRIČA IZ KOMBIJA

Jutros je dizanje bilo malo ranije. Morao sam ići u Zagreb, a moja Boki se dosjetila da bi mogli zajedno. Ona je trebala na seminar, a ja obaviti dovoz robe za radionu. Ne bih išao tako rano da izbjegnem zagrebačku jutarnju gužvu, taj mravinjak automobila koji jure prema svojim destinacijama. Nikada to nisam mogao shvatiti. Te ljude koji putuju iz jednog dijela grada u drugi i na to putovanje potroše sat i pol vremena. Da idu pješke, manje bi im trebalo i bili bi zadovoljniji, prošetali bi, nadisali se zraka, jednostavno izbjegli živčanost koja je neizbježna, gdje stojiš na mjestu i tan-

caš nogama u automobilu hoćeš li stići na posao. Dok te pješak prestiže i nakon deset minuta tvog migoljenja, nestaje ti iz tvog vidokruga. Brži je. A još bicikl. Savršeno. Lagana vožnja, uspoređujući s automobilskom gužvom, letiš kao munja. Zašto ljudi imaju tu potrebu ići automobilima i potrošiti tri sata koje mogu korisnije iskoristiti. A gdje je još parking, kojeg skoro nikada ne nađeš. Kada ga nađeš iz prvog pokušaja to je vjerojatnost kao dobivenih novaca na srećki.

Ja sam se uredno parkirao da ne smetam autima koji prolaze kraj mene, ali zagradio već parkirane automobile. U kombiju sam. Ako trebam nije mi problem pomaknuti se da bi netko izašao s parkinga. Nisam želio ići odmah dalje.

Svojim putem. Želio sam izbjeći taj ranjutarnji mravinjak limenih ljubimaca. Boki mi je još donijela kavicu u kombi i kuš' bolje. Vadim laptop i ubijam vrijeme pišući ovaj tekst.

Dok pišem, promatram ljude koji jurcaju na posao. Ima ih svakakvih, makar prevladavaju oni sređeni u špic papcima i gospođe kao s modne piste. Valjda to ide jedno s drugim. Ne možeš u takvim štiklama niti voziti bicikl, niti prevaliti koji kilometar pješke. Makar je Zagreb puno više oslobođen provincijskih pravila ponašanja ali više se osjeća, barem meni i onome što vidim, jedna doza tog narcizma da moraš biti bolji od drugih, da moraš biti taj pijevac među kokama.

Sjedim ispruženih nogu s laptopom u krilu, pijuckam iznenađujuće dobru kavicu i pljugam jutarnje cigarete koje mi izuzetno pašu. To smeće koje mi pruža zadovoljstvo. Mora čovjek imati nekakvu poročnu satisfakciju ili ne mora, ali ja imam. Ne pijem puno, ne kockam, ne kurvam se, ali pušim. U zadnje vrijeme sam čak i počeo se zdravije hraniti. Ne zato što sam to želio, nego da skinem koju kilu, jer se ta koja kila na meni mršavom itekako primijeti. Sa svojih 76 do 78 kilograma koji variraju već tridesetak godina, radi terapije sam došao na 84. Puno. Ljudi kažu da mi dobro stoji. Zašto imaju potrebu mi uopće to reći. Znam i sam što mi dobro stoji, ali te kile, nikako. Moje tijelo je dobilo oblik boce Orangine. Nešto prekrasno za vidjeti.

Nije sve u mom obliku, koji me i ne opterećuje, nego svu garderobu koju imam, sada bi trebao mijenjati. Zamislite koliko je to sati provedenih u raznim shopping centrima, koliko utrošenog vremena da bi došao na razinu od prije, da bi mijenjao tu garderobu koja je kupovanja tridesetak godina i u super stanju. Mislim da nisam nabacio te kile, mogao bih dočekati penziju da si više ništa ne kupim, novo.

Odlučio sam riješiti taj problem i počeo jesti puno povrća, kojeg volim i izbacio kruh. Ide mi dobro. Vraćam se na svoju uobičajenu kilažu. Usto se osjećam bolje i malo provježbam svaki dan ili svaki drugi. Vježbe, one proste koje znam još iz osnovne škole. Trčati sam

probao, mišići mogu, ali koljena ubijaju od boli. To je posljedica mog dugogodišnjeg rada i stajanja po petnaestak sati dnevno na nogama, bez sjedanja. Nema stolice u radioni. A zašto bi i bila. Kada ne radim, što imam tražiti tamo. Odlazim na neka druga mjesta.

Cijelo vrijeme pišem, pa ću sada jednu zapaliti, popiti malo kavice i promotriti ljude kojih ima manje na pločniku. Radno vrijeme je počelo. Idem zapaliti pljugu i slušati još uvijek prisutan zvuk sirena ljutih vozača. Kao da mogu nešto promijeniti osim sami sebe žderati. I to ne shvaćam kada netko ne namjerno uskrati put drugom automobilu, a vozač tog drugog automobila sjedne na trubu i jebe mu sve po spisku. Zašto si ne po-

stavi pitanje, ovo je bilo blizu, ali hvala Bogu da ništa nije bilo. Sve je u redu. Nego ima potrebu iskaliti taj nakupljeni bijes na čovjeka koji je ne namjerno napravio što je napravio. Tu se vidi koliko su ljudi frustrirani svakodnevicom, praveći se da im je super, da žive živote bolje od svih drugih, da su sretniji od svih drugih. Jesu kurac. To vam je čisti primjer. Da si sretan, onda bi bio i duhovno smiren, izbjegao bi tu arogantnu nervozu i nastavio dalje čak i uz dobronamjernu gestu drugom vozaču da je sve u redu, da se ne sekira što je ne namjerno izletio.

Svi jure i dalje, neki sami namrštenih lica, neki u parovima ili manjim grupicama. Osluškujem njihove razgovore, koli-

ko mogu, toliko koliko im treba da prođu pored mene ispruženog u kombiju. To su razgovori, oni bezvrijedni, ogovarajući, umarajući. Ljudi su si nametnuli tu frustraciju, sami. Dok vidite nekog na biciklu puno zadovoljnijeg lica, sretnijeg barem dok se vozi. Pa i dostavljače brze hrane. Nađe tu i tamo koji ponosni narcis, ispupčenih pras i grandioznog hoda u vjerojatno jučer kupljenom odjelu, sam na sebe ponosan kao da je pločnik samo njegov. Druge ne primjećuje, sam je sebi i više nego dovoljan, ali ipak tražeći, ogledavajući druge kako ga zavidno promatraju. Niti trunka empatije, samo ponos na sebe. Tko je sada tu lud? Oni namrštenih lica koji su napokon našli svoje parking mjesto i kasne na posao, taj narcis koji misli da ima sve,

a nema ništa ljudskog ili oni koji osjete barem malo slobode i bezbrižnosti vozeći bicikle. Opet ponavljam, ne razumijem taj način. Valjda i tu ima onoga da se vidi, da je veći, da ima pilu, svog metalnog ljubimca, koji mu vraća zadovoljstvo samo prvih tjedan ili dva dok se ne navikne na njega i nakon toga ima isti osjećaj kao da vozi jugića. Vjerujte, isprobano.

Mnogima će ovaj tekst biti dosadan, poznat ili ne zanimljiv, ali to je moje trenutno viđenje stvari, ovdje gdje se nalazim. To je normalno. Ne vidimo svi istim očima svijet oko sebe. Niti ja nisam bio bolji od ovih namrgođenih, ali sam shvatio tek sada da mi to ne donosi sreću. Bilo kakav uspjeh vezan uz novac. Shvatio sam to tek sada, dok prolazim

kroz ovu opakую depresiju, koja te natjera da tražiš nekakve druge smjerove, da je barem malo potisneš, da je pobijediš barem na jedan sat u dugom danu.

Došle su same od sebe. Male stvari koje me čine sretnim. Ne nova jakna ili tenisice. Nego biljke koje se trudim održati na životu ili neke koje sam dobio poluvenule i spasio ih. Kada to uspiješ i još te nagrade svojom bujnom ljepotom, to me ispuni. Taj stari komad drveta od kojeg stvoriš nešto što je meni dobro, lijepo. Ovo pisanje koje nisam niti znao da mogu. To sve me još više upotpuni kada to vidim, bez ikog, sam uživajući u trenutku. Ne u gomili koja će te hvaliti. Ne volim kada me hvale. Niti to radim

zbog drugih da se tome dive. To je samo moje. Moje zadovoljstvo koje mi nitko ne može uzeti. Nitko.